

РЕШЕНИЕ

№ 6

гр. Русе, 17.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ, ТРЕТИ СЪСТАВ, в закрито заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мария Велкова

Членове: Галина Магардичиян
Боян Войков

като разгледа докладваното от Мария Велкова Въззивно гражданско дело № 20224500500007 по описа за 2022 година

Производството е по **чл.435 и сл. ГПК**.

Длъжникът по изпълнението Й. И. И. от гр.Сливо поле, Русенска област обжалва действията на съдебния изпълнител по изп.д.№ ***/2020 г. по описа на ЧСИ В.М.- рег.№ *** на КЧСИ, изразяващи се в предприемане на действия на принудително изпълнение спрямо вземания, които счита за несеквиетируеми. Твърди, че ЧСИ е наложил заповест върху личната му партия, от която се удържат и се превеждат на ЧСИ суми, които са получени от негови близки за лични нужди- закупуване на лекарства и диетична храна. Счита, че предприетите действия нарушават несеквестируемостта и иска отмяна им.

Ответникът по жалбата и вискател по изпълнението „И. С „ООД- гр.Шумен, ЕИК *** не е подал възражения в срока по чл.436 от ГПК и не взема становище по жалбата.

Присъединените вискатели ТД на НАП Варна, офис Русе и Община Сливо поле не са подали пИени възражения и не вземат становище по основателността на жалбата.

Приложени са и мотивите на ЧСИ във връзка с обжалваните действия.

След преценка на доводите на страните, доказателствата по делото, мотивите на съдебния изпълнител и съобразно правомощията си, въззивният съд приема следното:

Жалбата е подадена от процесуално легитимирана страна- длъжника по изпълнението и е срещу насочването на изпълнението върху имущество, което счита за несеквестируемо.

Съгласно задължителните указания, дадени в ТР по т.д.№ 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС насочването на изпълнение може да се обжалва, когато в жалбата длъжникът се позовава на несеквестируемост (пълна или частична) на заповирано или възбранено имущество за събирането на определено парично вземане.

В рамките на производството съдът е длъжен да се произнесе, секвестируем ли е имущественият обект за събирането на предявеното вземане. Независимо дали се иска отмяна на конкретно изпълнително действие или не, съдът дължи произнасяне само доколкото посочените отделни изпълнителни действия са несъвместими с несеквестируемостта и я нарушават. Отделното обжалване на тези действия не е допустимо. Ако приеме наличието на несеквестируемост, съдът отменя всички изпълнителни действия, които нарушават (несъвместими са с) несеквестируемостта и без да е отправено изрично искане за това: отменя наложения заповор върху несеквестируеми потребими вещи, върху изцяло несеквестируемо вземане (като указва за кои кредиторови вземания важи тя) или указва, как се определя секвестируемата част при частична несеквестируемост, без да отменя заповора; отменя постановлението за назначаване на пазач или насочването на публична продан на несеквестируема непотребима вещь.

На обжалване подлежи насочването на изпълнението върху имуществото, за което се твърди, че е несеквестируемо, а не изпълнителното действие, което нарушава несеквестируемостта като неговото отменяне е последица от уважаването на жалбата по нейния предмет и без да е направено изрично искане за това.

В ТР е посочено, че срокът за обжалване на насочването на изпълнението

върху парично вземане от трето задължено лице започва да тече от връчването на съобщението за наложения заповед. Пропускането на този срок обаче не осуетява правото на длъжника да иска от съдебния изпълнител (след предоставяне на необходимата информация) вдигане на заповедта и връщане на несеквестрируемата част от събраните суми докато те не са получени от кредитора, както и да обжалва действията на основание несеквестрируемостта. Пропускането на срока осуетява само отменяването на наложения заповед като изпълнително действие.

С оглед на това изложените мотиви на ЧСИ за недопустимост на жалбата не се споделят от настоящия състав.

Жалбата е допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Изпълнителното производство е образувано по молба на вискателя „И. С“ ООД- гр.Шумен срещу длъжника Й. И. И. и въз основа на изпълнителен лист №260964/09.11.2020 г., издаден по ч.гр.д.№ 5187/2020 г. по описа на РРС въз основа на заповед за незабавно изпълнение на парично задължение по чл.417 от ГПК.

В хода на изпълнителното производство е установено, че длъжникът е лице, което изтърпява наказание „Лишаване от свобода“ първоначално в Затвора в гр.Ловеч, е след това в Затвора- Белене.

По искане на вискателя със заповедно съобщение, връчено на 21.06.2021 г. на Н. на Затвора – гр.Ловеч ЧСИ е наложил заповед върху личната партия и получаването възнаграждение при полагане на труд от длъжника, за което последният е уведомен на 24.06.2021 г.

С пИо- вх.№ 24472/16.11.2021 г. ЧСИ е уведомен, че длъжникът е преведен в Затвора Белене. Изпратено е ново заповедно съобщение за налагане на заповед върху личната партия и получаваното от длъжника възнаграждение за положен труд. В отговор на заповедното съобщение Н. на Затвора Белене е уведомил ЧСИ, че длъжникът не работи и не получава възнаграждение.

С жалба до ЧСИ длъжникът е поискал да не се извършва изпълнение върху получени от него средства от близки, които твърди, че са несеквестрируеми, тъй като са му преведени от тях за закупуване на лекарства и храна.

С оглед на така установените факти, съдът намира жалбата за

неоснователна.

От правилото на чл. 442 ГПК, че цялото имущество на длъжника служи за удовлетворяване на вземането на вискателя, са предвидени изключения в чл. 444 и чл. 446 ГПК, регламентиращ имуществените права, по отношение на които е налице законова забрана да се насочва принудително изпълнение. Жалбоподателят счита, че по отношение на получените от него средства, предоставени от негови близки с оглед на регламентираната в чл.86, ал.1, т.4 от ЗИНЗС възможност е налице несеквестрируемост, тъй като тези средства служат за задоволяване на негови лични нужди- закупуване на лекарства и диетична храна.

Получените от него средства от близки и роднини по личната му партия имат характер на вземане, което е извън приложното поле на чл.446 от ГПК.

Съгласно цитираната правна норма несеквестрируеми са доходите на лицето, които то получава от трудовото възнаграждение или върху друго каквото и да е възнаграждение за труд, както и върху пенсия, чиито размери са над минималната работна заплата.

В случая запорът е наложен върху личната партия на жалбоподателя, по която не постъпват средства от положен от него труд, а същите от друг източник и тези средства не са несеквестрируеми, тъй като са извън обхвата на чл.446 от ГПК.

Дори и да полага труд в пенитенциарното заведение, получаваните от него доходи са извън обхвата на чл.446 от ГПК и срещу тях може да се насочва принудително изпълнение.

Съдът взема предвид, че жалбоподателят изтърпява наказание лишаване от свобода и не се намира в трудово правоотношение, съответно не получава трудово възнаграждение по смисъла на КТ. За полагания в пенитенциарните заведения труд са приложими специалните норми на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС) и Правилника за приложението му /ППЗИНЗС/. Съгласно чл. 77, ал.1 от ЗИНЗС, по време на изтърпяване на наказанието лишените от свобода имат право на подходяща работа, като съгласно чл.78, ал.1 и ал.2 от ЗИНЗС за всяка работа извън доброволния неплатен труд и дежурствата по поддържане на реда и хигиената лишените от свобода получават определена част, определена със заповед на

Министъра на правосъдието, но не по-малко от 30 на сто от възнаграждението за изработеното.

В хипотезата, при която едно лице, изтърпяващо наказание лишаване от свобода работи съобразно регламентираната в закона възможност, не възникна трудово правоотношение по смисъла на КТ, доколкото в ЗИНЗС е предвидено, че участието на лишените от свобода в трудова дейност има за цел поправяне на осъдените лица и тяхното ресоциализиране. Полагането на труд от лишените от свобода се извършва не само с цел получаване на възнаграждение, а има и други изрично предвидени последици, различни от тези присъщи на едно трудово правоотношение. Следва да се има в предвид и разпоредбата на чл. 78, ал. 3 от ЗИНЗС, съгласно която на лишените от свобода могат да се правят удръжки съгласно действащите закони, но не повече от две трети от полагащото им се възнаграждение, като това ограничение не се отнася за удръжките по задължение за издръжка.

С тази разпоредба законодателя изрично е предвидил, възможността да се правят удръжки от получаваното от лишените от свобода възнаграждение. Съгласно [чл. 57, ал.1 ППЗИНЗС](#) удръжките по [чл. 78, ал.3 ЗИНЗС](#) се изчисляват по реда на [чл. 446 ГПК](#) от цялото възнаграждение за положения труд, но не могат да надвишават 2/3 от онази негова част, която се полага на лишения от свобода, след като от нея се приспаднат данъците.

С оглед на изложеното съдът счита, че наложения от ЧСИ заповест е законосъобразен и не подлежи на отмяна.

В допълнение следва да се посочи, че законодателя е предвидил определен доход като несеквестируем за да се гарантира възможността на лицето да задоволи минималните си месечни нужди за подслон, храна и облекло. В чл. 84, ал. 2 и ал. 3 от ЗИНЗС изрично е предвидено, че лишените от свобода имат право на: 1.бесплатна храна, достатъчна по химически и калориен състав, съгласно таблици, утвърдени от министъра на правосъдието съгласувано с министъра на здравеопазването и министъра на финансите; 2. непрекъснато време за сън не по-малко от 8 часа на денонощие; 3. самостоятелно легло, бесплатно облекло, обувки и спални принадлежности по таблици, утвърдени от министъра на правосъдието; 4. здравно осигуряване от момента на задържането; здравните вноски на лишените от свобода са за сметка на държавния бюджет и се превеждат чрез Министерството на

правосъдието, като работещите получават повишена дажба храна, съобразена с характера на извършената работа.

С оглед така предвидените права на лишените от свобода, същите са поставени в ситуация, в която не са им нужни парични суми за задоволяване на минимално необходимите жизнени нужди. Затова и по отношение на тях не съществува законово изискване и съответно законова гаранция реално да получават доходи в размер на минималната работна заплата за страната.

Отделно от изложеното следва да се посочи, че по делото няма никакви доказателства, които да установяват, че жалбоподателя има здравословни проблеми и заболявания, които да налагат прием на лекарства. Няма доказателства и относно необходимостта от закупуване на такива извън осигуреното му медицинско обслужване като лице, изтърпяващо наказание лишаване от свобода.

По изложените съображения съдът приема, че жалбата е изцяло неоснователна, а наложения заповест е законосъобразен и не подлежи на отмяна.

Жалбата като неоснователна следва да се остави без уважение.

По изложените съображения Русенският окръжен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ без уважение жалбата на Й. И. И. от гр.Сливо поле, Русенска област против действията на съдебния изпълнител по изп.д.№ ***/2020 г. по описа на ЧСИ В.М.- рег.№ *** на КЧСИ, изразяващи се в предприемане на действия на принудително изпълнение- налагане на заповест върху личната му партия и възнаграждение от положен труд спрямо вземания, които счита за несеквиетируеми.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____